

Sygn. akt II AKa 398/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

<i>Przewodniczący:</i>	<i>SSA Wiesław Kosowski (spr.)</i>
<i>Sędziowie:</i>	<i>SA Gwidon Jaworski</i> <i>SA Piotr Pośpiech</i>
Protokolant:	Grzegorz Pawelczyk

przy udziale ***Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice – Północ w Katowicach Jarosława Skalskiego***

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r.

sprawy M. K., ***c. A. i A., ur. (...) w S.***

oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji obrońcy oskarżonej oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej R. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 22 lutego 2016 roku, sygn. akt V K 176/15

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 5 w ten sposób, że na mocy art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 20 lutego 2015 roku, zobowiązuje również oskarżoną M. K. do naprawienia szkody solidarnie z T. P. poprzez zapłatę na rzecz R. O. kwoty 27.030 (dwadzieścia siedem tysięcy trzydzieści) złotych;
- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od oskarżonej M. K. na rzecz oskarżycieli posiłkowych R. O. i W. T. kwoty po 600 (sześćset) złotych, tytułem poniesionych przez nich kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżoną M. K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 398/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 22 lutego 2016r., w sprawie o sygn. akt V K 176/15, uznał oskarżoną M. K. za winną popełnienia czynu polegającego na tym że w nieustalonym okresie nie później niż w dniach od 11.01.2010r. do 19.11.2010r.

w D. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie

i w porozumieniu z ustaloną osobą, przedkładając B. G. dokument w postaci „oświadczenia” o współpracy pomiędzy (...) a (...) w celu użycia go za autentyczny na którym podpis „zleceniobiorcy” T. B. został podrobiony przez nieustaloną osobę, wprowadzając w błąd co do współpracy pomiędzy (...) T. P. a (...) sp. z o.o. sp. k-a w zakresie inwestycji na rynku (...), oraz wprowadzając w błąd co do braku możliwości utraty przekazanych T. P. środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do zabezpieczenia przed utratą całości powierzonych mu środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do możliwości zwrotu powierzonych mu środków finansowych w terminie 30 dni, co do minimalnego ryzyka inwestycyjnego w wymiarze 0,1% - 0,001% w skali miesiąca, co rzeczywistego ryzyka w zakresie obrotu instrumentami finansowymi na rynku F., doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. G. w kwocie 227 300 zł, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym przyjął, że wobec oskarżonej zastosowanie mają przepisy kodeksu karnego w brzmieniu ustawy sprzed nowelizacji z dnia 20 lutego 2015r.

Omawianym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach uznał również oskarżoną M. K. za winną popełnienia czynu polegającego na tym że:

- w dniu 5.10.2010r. w K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą wyzyskując błąd co do współpracy pomiędzy (...) sp. z o.o. sp.k. a (...) T. P. oraz wprowadzając w błąd co do braku możliwości utraty przekazanych T. P. środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do zabezpieczenia przed utratą całości powierzonych mu środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do możliwości zwrotu powierzonych mu środków finansowych w terminie 30 dni, co do minimalnego ryzyka inwestycyjnego w wymiarze 0,1% - 0,001% w skali miesiąca, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. K. w kwocie 47 570 zł,

- w dniu 7.06.2011r. w K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą wprowadzając w błąd co do braku możliwości utraty przekazanych T. P. środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do zabezpieczenia przed utratą całości powierzonych mu środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do możliwości zwrotu powierzonych mu środków finansowych w terminie 30 dni, co do minimalnego ryzyka inwestycyjnego w wymiarze 0,1% - 0,001% w skali miesiąca doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. K. na kwotę 50 000 zł,

- w dniu 26.10.2010r. w K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą wprowadzając w błąd co do braku możliwości utraty przekazanych T. P. środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do zabezpieczenia przed utratą całości powierzonych mu środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do możliwości zwrotu powierzonych mu środków finansowych w terminie 30 dni, co do minimalnego ryzyka inwestycyjnego w wymiarze 0,1% - 0,001% w skali miesiąca doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 27 030 zł R. O.,

- w dniu 16.09.2010r. w K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą wprowadzając w błąd co do braku możliwości utraty przekazanych T. P. środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do zabezpieczenia przed utratą całości powierzonych mu środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do możliwości zwrotu powierzonych mu środków finansowych w terminie 30 dni, co do minimalnego ryzyka inwestycyjnego w wymiarze 0,1% - 0,001% w skali miesiąca doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 130 000 zł W. T.,

- w dniu 6.10.2010r. w K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą wyzyskując błąd co do współpracy pomiędzy (...) sp. z o.o. sp. k. a (...) T. P. oraz wprowadzając w błąd co do braku możliwości utraty przekazanych T. P. środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do zabezpieczenia przed utratą całości powierzonych mu środków finansowych przeznaczonych na

zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do możliwości zwrotu powierzonych mu środków finansowych w terminie 30 dni, co do minimalnego ryzyka inwestycyjnego w wymiarze 0,1% - 0,001% w skali miesiąca doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 46 400 zł T. K.,

- w okresie od 22.10.2010r. do 24.10.2010r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą wprowadzając w błąd co do braku możliwości utraty przekazanych T. P. środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do zabezpieczenia przed utratą całości powierzonych mu środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., co do możliwości zwrotu powierzonych mu środków finansowych w terminie 30 dni, co do minimalnego ryzyka inwestycyjnego w wymiarze 0,1% - 0,001% w skali miesiąca doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 27 040 zł M. H. (dawniej D.),

uznając, iż dopuściła się ich w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w okresie od 16.09.2010 r. do 07.06.2011r, przy przyjęciu, iż szkoda spowodowana w mieniu W. T. wyniosła 123 400 zł, szkoda spowodowana w mieniu T. K. wyniosła 46 355 zł, szkoda spowodowana na skutek transakcji zawartej w dniu 24.10.2010 r. z M. H. dawniej D. wyniosła 31 348 zł, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i przy zastos. art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna wynosi 500 zł, przy czym przyjął, że wobec oskarżonej zastosowanie mają przepisy kodeksu karnego w brzmieniu ustawy sprzed nowelizacji z dnia 20 lutego 2015r.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności Sąd wymierzył oskarżonej jedną karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, przy czym przyjął, że wobec oskarżonej zastosowanie mają przepisy kodeksu karnego w brzmieniu ustawy sprzed nowelizacji z dnia 20 lutego 2015r.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd I instancji wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 5 lat, przy czym przyjął, że wobec oskarżonej zastosowanie mają przepisy kodeksu karnego w brzmieniu ustawy sprzed nowelizacji z dnia 20 lutego 2015r.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązano również oskarżoną do naprawienia szkody solidarnie z T. P. w kwotach: na rzecz B. K. w kwocie 47 570 zł, na rzecz B. G. w kwocie 227 300 zł, na rzecz M. H. (dawniej D.) w kwocie 31 348 zł, na rzecz T. K. w kwocie 46 355 zł oraz zobowiązał M. K. do naprawienia szkody w kwocie 123 400 zł wobec W. T. i w kwocie 50 000 zł wobec S. K..

Sąd zasądził także od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 2 300 zł i koszty postępowania w sprawie w kwocie 50 zł.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obrońca oskarżonej zaskarżając go w całości na korzyść swojej klientki.

We wniesionej apelacji podniósł zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 §1 k.p.k., co miało wpływ na treść orzeczenia, a przejawiający się brakiem wszechstronnej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji uznaniem, że materiał dowodowy ujawniony w toku rozprawy wskazuje w oczywisty sposób, że zachowanie oskarżonej było ukierunkowane na doprowadzenie klientów (...) T. P. do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem, podczas gdy zebrany w sprawie materiał, w tym przede wszystkim wyjaśnienia M. K. , jak również T. P. ocenione swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego zaprzeczają tezie, jakoby zachowaniem oskarżonej kierował nacechowany premedytacją zamiar działania w celu majątkowego pokrzywdzenia klientów. Ponadto skarżący zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, wyrażający się w mylnym uznaniu, iż zebrane dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności świadczą o popełnieniu przez M. K. zarzucanego jej czynu.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Wyrok został również zaskarżony przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej R. O..

Zaskarżył on rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonej w części dotyczącej obowiązku naprawienia szkody. Zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 46 k.k., poprzez nie orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz R. O., pomimo zgłoszenia przez pokrzywdzoną stosownego wniosku w toku postępowania jurysdykcyjnego.

Stawiając ten zarzut pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zobowiązanie oskarżonej do naprawienia szkody solidarnie z T. P., przez zapłatę na rzecz R. O. kwoty 27 030 zł.

Sąd apelacyjny zważył co następuje.

Sąd I instancji zgromadził w sprawie pełny materiał dowodowy, w żadnej mierze nie wymagający poszerzenia ani też uzupełnienia. Żadnych zastrzeżeń nie budzi również dokonana ocena zgromadzonych dowodów, która jest zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. To doprowadziło do prawidłowych ustaleń faktycznych.

Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej jawią się, jako bezzasadne.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż doszło do obrazę przepisów postępowania, a to art.

4 k.p.k., czy też art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 §1 k.p.k. Każdy z dowodów został przeprowadzony na rozprawie, a następnie - niezależnie od jego wartości procesowej w kontekście interesów oskarżonej, poddany analizie i ocenie. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak m.in. postanowienie SN z dnia 18 grudnia 2012r., III KK 298/12).

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie wszystkie niezbędne dowody i odniósł się do każdego z nich w treści uzasadnienia. Wyraźnie zostało wskazane na, jakich dowodach zostały oparte poszczególne ustalenia oraz dlaczego nie dano wiary dowodom przeciwnym, w tym wyjaśnieniom M. Z. – K. i T. P.. Z dokonaną przez Sąd meriti oceną w pełni należy się zgodzić. Podkreślenia wymaga, iż właśnie całościowa ocena materiału dowodowego, a mianowicie powiązanie zeznań pokrzywdzonych z zeznaniami T. B. i R. B. oraz z opinią biegłej J. O. pozwoliła Sądowi na wyciągnięcie w pełni prawidłowych wniosków i poczynienie właściwych ustaleń. Słusznie zwrócono uwagę na fakt, iż wyżej wskazane dowody jednoznacznie świadczą, wbrew twierdzeniom podniesionym w apelacji, iż oskarżona wprowadzała pokrzywdzonych w błąd

i działała przy tym z zamiarem doprowadzenia ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Nie tylko bowiem wraz z T. P. uczestniczyła w spotkaniach z klientami, ale też sama zapewniała ich o zabezpieczeniach przed utratą całości powierzonych środków finansowych przeznaczonych na zakup instrumentów finansowych na rynku F., możliwości zwrotu powierzonych środków finansowych w terminie 30 dni oraz minimalnym ryzyku inwestycyjnym w wymiarze 0,1% - 0,001%. Były to informacje nieprawdziwe, o czym wiedziała uwzględniając nie tylko jej doświadczenie zawodowe, ale przede wszystkim mając na względzie rozmowę przeprowadzoną z zarządem firmy (...).

Sąd I instancji w pełni zasadnie, opierając się na zasadach logiki i doświadczenia, życiowego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, a oparł swe ustalenia na w pełni wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonych oraz T. B. i R. B., a także opinii biegłej J. O.. Swe stanowisko prawidłowo przy tym uargumentował w pisemnych motywach orzeczenia. Nie mamy więc do czynienia z błędem w ustaleniach faktycznych, a apelacja obrońcy jawi się jako gołosłowna polemika z tymi prawidłowymi ustaleniami. Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może bowiem opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy - na forsowaniu

własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji. Takie uchybienia nie zostały przez obrońcę wykazane.

Stwierdzić również należy, iż kary jakie zostały wymierzone oskarżonej (zarówno pozbawienia wolności, jak i grzywny) nie mogą uchodzić za kary surowe. Sąd, co jasno wynika z uzasadnienia orzeczenia, wziął pod rozwagę wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące. Zastosowane przy tym zostały przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 20 lutego 2015r., jako przepisy względniejsze. Umożliwiło to warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec M. K. kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

Rację natomiast należało przyznać zarzutowi sformułowanemu w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. Pokrzywdzona R. O. przed rozpoczęciem przewodu sądowego złożyła pisemny wniosek zarówno o dopuszczenie jej do udziału w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego, jak i o naprawienie szkody. W tej sytuacji Sąd był zobligowany, skazując oskarżoną M. K. za popełnienie przestępstwa na szkodę R. O. do zasądzenia w trybie art. 46 §1 k.k. obowiązku naprawienia szkody. Skoro tego nie uczynił to doszło ewidentnie do naruszenia prawa materialnego, a to art. 46 §1 k.k.

Dlatego też, uwzględniając powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 5 w ten sposób, że na mocy art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 20 lutego 2015 roku, zobowiązuje również oskarżoną M. K. do naprawienia szkody solidarnie z T. P. poprzez zapłatę na rzecz R. O. kwoty 27.030 zł, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Zasądzono także, od oskarżonej M. K. na rzecz oskarżycieli posiłkowych R. O. i W. T. kwoty po 600 zł, tytułem poniesionych przez nich kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym, a oskarżoną M. K. zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

--	--